

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

τῇ 21ῃ Δεκεμβρίου 1922.

Η ΕΓΓΡΑΦΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΓΟΥΝΑΡΗ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ]

του στρατού λέγει ότι ο στρατός ο ίδιος έστειλήθη μόνον μεταφορικά ανωμάλια δυνατόν να παρουσιάσθη άλλα δεκάδες εκατομμύρια έπιστολές φησαν μετά την έκκένωσιν της Σμύρνης περισεύσαι. Ως πρὸς τὴν λευκὴν μεσολέβησιν διὰ τὴν εἰρήνην ὁ Γούναρης ἀπακτῆ δι' οὐδέποτε ἀνέλαβον ὑποχρέωσιν ν' ἀποδεχθῶσι τοὺς προταθέντας ἔδρους. Ως πρὸς τὴν κατηγορίαν τοῦ Χατζηγιαννῆος λέγει ότι οὐδαμῶς εἶχε τὴν ἀντιλήψιν ότι ἀνισόρροπος αὐτὸς δ' κ. Παπούλας, τὸν πᾶσιθεν, ἐγνώριζε δὲ ὅτι ἦτο διακεκριμένος ἀξιωματικός, μετὰ τὴν μορφώσεως καὶ ἁρίστου χαρακτήρος. Ως πρὸς τὴν ἐπιχειροῦσιν τὴν Θερμάκη λέγει ότι σκοποὶν εἶχε τὴν ἐκκένωσιν τῆς λύσεως πρὸς εὐρήνην οὐδέποτε δὲ ἐγένετο μὲ τὴν προὔθεσιν τῆς μειώσεως τῶν δυνάμεων τοῦ μετώπου. Ἄλλως τε παρομοίαν πρότασιν μεταφορικῶς δυνάμειον εἶχε ὑποδειξαι, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, κ. δ' κ. Παπούλας. Ἐπανερωμένους αὐτοὺς ζήτημα τῆς παρατιθέσεως τῶν Συμμάχων πιστώσεων λέγει ότι ἡ ἐνέργειά του ἦτο ἡ ἐνδοειγμένη καὶ ἀπρίεταν εἰς τὴν σὺναψιν δαυαίου ἐν ἀγορῇ τοῦ Λονδίνου. Ως πρὸς τὴν ὑπάρξιν παραπροβηγισμένης λέγει ότι οὐ σφαλτικὰ φημίαι εἶναι ἀδόκιμοι, αὐτὸς δὲ ἦτο πάντοτε κατὰ τοιοῦτον ἐφευρηματικὸν καὶ τρομακτικὸν ὁργανώσεων. Ἀπαντῶν εἰς τὴν κατηγορίαν ότι δὲν ἀφῆκε τὸν δαλμνηστὴ Ράλλην νὰ ἡγηγῆται τῆς ἀντιπροσωπίας, λέγει ότι δὲν ἐπῆραξεν τοιοῦτό ἦτο ὅμως ἀδύνατον εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιχειρήσασιν ἐπιπλέον ταξιδίον, διότι ὕψους του εὐρίσκατο-εἰς ἐκκένωσιν συμμεῖον, ὅπως ἀπεδείχθη ἄλλως μετ' ὀλίγον. Οἱ οικεῖοι του δὲ τὸν συνίσταν νὰ τὸν ἀποτρέψει ἀπὸ κινησῶν ἐργασίας. Ως πρὸς τὴν κατηγορίαν δὲν παρὲς αὐτὴν δὲν ὀργίζαν δὲν παρεκώσυν τὴν δὲν ὀρώσπευσιν τῶν ἀλυτρώτων παρὰ τὴν κ. Βενιζέλου, λέγει ότι τοῦτο δὲ τὸν ἀληθές, οὕτε ἄλλως τὸ ἦτο δύσπρὸς τὸν νὰ κἀμῃ καὶ δὲν ἤθελε, διότι δὲν ἐξεργάτο ἀπὸ αὐτῶν. Εἰς τὸν μεῖον τοῦτο περατοῦται ἡ ἀπολογία τοῦ Γούναρη καὶ γίνεται ὀλιγόλεκτο διακοπὴ τῆς Συνεδριάσεως.

Πρό τινων μόλις μηνών, ἐν τούτοις
 ὁρος τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας, ἡ
 συμμαχικήν της εἰς τὴν ἀνάστυξιν
 τῆς Εβραϊσῆς ἡτο ἡ ὑπὸ τῶν Συμμι-
 χαν ἀναγνώρισις τῶν Συνθηκῶν αἰ-
 νων, συναφθεῖσαι κατὰ τὸν πόλεμον
 πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Τσάρου
 Νικολάου, ἔθετοῦρησαν ὡς ἐπεσοῦ-
 σαι, ἀφ' ἧς ἡ Ρωσσία ἐξῆλθε τοῦ
 πολέμου. Μεταῦ τῶν συνθηκῶν τῶν
 ἰσχυροῦ καὶ τοῦ Μαρίου τοῦ 1918
 περὶ Τουρκίας. Δι' αὐτῆς ἀνεγνώρι-
 σεν, ἐκτός ἄλλων, τὸ δικαίωμα τῆς
 Ρωσσίας νὰ λάβῃ τὴν ὀρθήν μετ-
 ῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ
 Στενῶν. Ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀνόμι-
 ον Μπουχαρ, εἰς τῶν Μπαλσεβίκων
 ἡγετῶν, δὲν ἐδίωκεν νὰ δηλώσῃ, εἰ
 λόγον τοῦ πρὸς τὸ Σοβιέτι, ὅτι σκοπὸς
 τῆς Ρωσσίας εἶναι νὰ ἐπιτύχῃ διέξοδον
 πρὸς τὸν Αἰγαῖον ὅτι ἀντικείμενον εἰ-
 ἶλλον, ἐπευθερον νὰ τὴν κλείσῃ, εἰ
 οἰοῦντο ποτε σιγήμην, ἀλλὰ περιε-
 χρομένη εἰς αὐτὴν τὴν Ρωσσίαν κα-
 διατελοῦσαν ὑπὸ τὸν ἑλεγχον αὐτῆς

ΑΘΗΝΗΣ, 27 Νοεμβρ. 1922.

ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ

